

Divka
za zrcadlem
CECELIA
AHERNOVÁ

Divka za zrcadlem

*Divka
za zrcadlem*
CECELIA
AHERNOVÁ

Přeložili

Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Cecelia Ahern

All rights reserved.

Z anglického originálu *Girl in the Mirror*

(Published by HarperCollinsPublishers, London, 2011)

přeložili © 2012 Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2012 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-853-6

Mé kmotřičce víle Sarah Kellyové

Obsah

Dívka za zrcadlem	11
Stroj na vzpomínky	55

*„Darmo zkoušet,“ řekla, „v nemožnosti
se věřit nedá.“ (Alenka)*

*„Moc zkušeností věru nemáš,“ řekla Královna.
„Když jsem byla tak stará jako ty, dělala jsem
to každý den půl hodiny. A tak jsem
někdy do snídaně uvěřila třeba
v šest nemožností.“*

Alenka v kraji divů a za zrcadlem

Dívka za zrcadlem

ČERVENEC 1992

Bellie, Bellie, to jsem já!“ Lila nedočkavě zaklepala na dveře. Přeskočila z jedné nohy na druhou a ucítla, jak se jí bílá bavlněná podkolenka s šimráním sesouvá dolů ke kotníku a zaráží se o něj, celá zkrabacená, jako opilý hasič, který se unaveně svezl po kovové tyči z patra do přízemí. Upravila si zaříznuté kalhotky, odfoukla několik jemných vlasů, které se jí přilepily na vlhké rty, a znovu zaťukala na dveře zarudlými kotníky prstů.

„Proč na ni voláš Bellie?“ zeptala se Lily dívenka, která až dosud stála mlčky vedle ní. Její hlásek zněl před obrovitými masivními hlavními dveřmi nesmírně křehce a slaboučce. Dívenka si to zřejmě uvědomila, protože se přimkla k Lile, jako by u ní hledala ochranu. Ochranu před čímsi, co sama nedokázala pojmenovat.

Přední zahrada, přes kterou prošly ke vstupním dveřím, vypadala jako džungle, divoká a zanedbaná. Byla úplně jiná, než jakou Sarah znala z domova, kam

každý druhý týden přicházel zahradník a všechno udržoval v dokonalé symetrii. Kdykoliv Sarah zahlédl v okně, přátelsky na ni zamrkal. Kdyby byla starší, vzala by si ho za muže. Tahle zahrada však působila naprosto odlišně. Sarah měla pocit, že kdyby se úzkostlivě nedržela plochých kamenů, naho-dile zapuštěných do cesty vedoucí ke hlavním dveřím, úplně by se v divoké zeleni ztratila. Omamně vonící květiny nespoutaně vyrůstaly vysoko nad dívčinu hlavu, jako kdyby bojovaly o místo na slunci a zároveň se snažily zvědavě nahlédnout do oken rozleh-lého domu. Křivolaké větve stromů se rozpínaly do šíře tak hrozivě, že jí z toho běhal mráz po zádech.

„Bellie!“ Lila znovu netrpělivě zaklepala na dveře.

„Takhle na ni nevolej!“ vyhrkla Sarah nervózně.

„Proč jí pořád říkáš Bellie?“

Lila si konečně všimla dívčina úzkostného výrazu, přestala ťukat a změřila si kamarádku zkoumavým pohledem. „Je to moje babička a jmenuje se Ellie. Tak jí říkám Bellie.“

„Aha. Třeba není doma. Možná bychom měly jít pryč.“

Sarah se rozhodla využít příležitosti a vzít nohy na ramena. Bleskově se otočila čelem vzad a chystala se došlápnout na první plochý kámen, potažený vlhkou plísní, ale hned nato se jí tep znovu zrychlil, protože uslyšela cvaknutí západky a tak hlasité zavržení hlavních dveří, že by dokázalo probudit i obra pohrouženého do stoletého spánku.

„Bellie!“ vyhrkla Lila nadšeně a Sarah se v duchu rozloučila s nadějí na okamžitý návrat k hlavní bráně.

Lila se schoulila do vřelého objetí staré dámy s šedivými vlasy, nad čelem a na skráních téměř bílými a vzadu sepnutými do hladkého drdolu. Hůl, kterou držela v ruce, se teď – jak vnučku tiskla k sobě – ocitla za dívčinými zády. Babiččino objetí působilo nesmírně srdečně. Přímo lákavě. Sarah se trochu uklidnila.

„Poslyš, moje maličká, nejsi dneska tak trochu netrpělivá?“ zasmála se Ellie a odlepila se od vnučky.

„Plela jsem vzadu v zimní zahradě a celou dobu, než jsem sem došla, jsem tě slyšela klepat.“

„Už jsem si myslela, že nejsi doma. Že jsi zapomněla,“ vysypala ze sebe Lila nedočkavě.

„Samozřejmě že jsem nezapomněla. Jak bych mohla zapomenout, že se dnes seznámím s tvou nejlepší kamarádkou? Těším se na to už od rána.“

Sarah se usmála a tvářičky jí zrudověly.

Ellie mluvila ztěžka, jako kdyby měla stažené hrdlo nebo jako kdyby jí něco uvízlo v krku.

Sarah si nemohla pomoci, pořád napínala uši a snažila se zjistit, o co jde. Podvědomě si odkašlala.

Ellie se zadívala přímo na ni. Sarah se usmála.

„To je Sarah,“ řekla Lila hrdě. „Sarah, tohle je Bellie.“

Sarah nevěděla, jestli se má usmát, nebo se dál tvářit vážně. Usmála se.

„Dobrý den,“ vypravila ze sebe a její hlásek opět zněl nesmírně křehce a tenounce.

„Zdravím tě, Sarah, jsem moc ráda, že jsi přišla. Je tady chladno, takže co kdybyste už šly dovnitř a podívaly se, co jsem pro vás připravila?“ Ellie se otočila a vešla do domu. Lila několikrát nedočkavě poskočila a zmizela uvnitř hned za ní.

„Upekla jsi ty božské koláčky? S růžovou polevou? A ty s želatinou? Upekla jsi je? A taky ty s jahodovou marmeládou? Říkala jsem Sarah, že vaříš